

LOU KUENZLER

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΕΒΛΕΠΙΑΝ
ΤΑ ΤΡΕΝΑ ΝΑ ΠΕΡΝΟΥΝ
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

μετάφραση
Μαρία Αγγελίδου
Δέσποινα Δρακάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στον Χανς, που ήταν κι αυτός
Παιδί που Έβλεπε τα Τρένα να Περνούν*

Με πολλή αγάπη, LK

*«Αναρωτιέμαι εάν τα τρένα μάς αναζητούν...
τώρα πια δεν πηγαίνουμε ποτέ να τα δούμε».*

Τα Παιδιά που Έβλεπαν τα Τρένα να Περνούν
της E. Nesbit (1906)

Κεφάλαια

1. Αντίο, Πικαντίλι	13
2. Ατμός, καπνός και βαλίτσες	32
3. Το μεγάλο άλμα	46
4. Οι Τρεις Καμινάδες	66
5. Τα Παιδιά που Έβλεπαν τα Τρένα να Περνούν επιστρέφουν	81
6. Κλέβοντας μήλα την άνοιξη	94
7. Αρχηγείο	110
8. Ο Σκοτεινός Δαίμονας	129
9. Το τηλεγράφημα	141
10. Αγνοείται	154
11. Η Λέσχη των Χοίρων	166
12. Μυστικοί κώδικες	182
13. Η καταιγίδα	197
14. «Το καθήκον μας σε καιρό πολέμου»	214
15. Μια άσχημη μέρα	228
16. Χαρούμενα γενέθλια	241
17. Το τελευταίο σκοτάδι	259
18. Η αλεπού	273
19. Τα χαρακτηριστικά του εδάφους	288
20. Σχέδια και χάρτες	301
21. Αιχμάλωτοι	316
22. Τέλος και αρχή	329
Ευχαριστίες	400

Κεφάλαιο Ένα

Αντίο, Πικαντίλι

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Παιδιά που Έβλεπαν τα Τρένα να Περνούν δεν υπήρχαν.

Ή μάλλον, για να πούμε την αλήθεια, υπήρχε μόνο ένα. Η Έντιθ ζούσε μόνη με τη μητέρα της σε ένα Λονδίνο γεμάτο ουλές από τον πόλεμο, αφού τα εχθρικά αεροπλάνα έριχναν βόμβες στην πόλη κάθε βράδυ. Την εποχή εκείνη, αν για κάποιο λόγο η Έντι τύχαινε να σκεφτεί τρένα, δεν θα ήταν από αυτές τις ατμομηχανές που μουγκρίζουν και βγάζουν καπνό, διασχίζοντας δάση και λιβάδια στην εξοχή, μα απ' τα άλλα, τα υπόγεια, εκείνα με τα σκοτεινά βαγόνια και τις υποφωτισμένες σήραγγες, που έτρεχαν βαθιά κάτω από τους δρόμους της πληγωμένης πόλης. Τόσο πολλά, ατέλειωτα βράδια είχε περάσει

η Έντι στριμωγμένη στον σταθμό Πικαντίλι, ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλους Λονδρέζους που κρύβονταν από τις εναέριες επιδρομές, ώστε είχε αρχίσει να ξεχνάει πώς ήταν να κοιμάται κανείς στη βολή και στη ζεστασιά του μαλακού του κρεβατιού.

Ο σταθμός του μετρό από το μικροσκοπικό διαμέρισμα-σοφίτα της Γκλάσχαουζ Στριτ όπου ζούσε η Έντι με τη μητέρα της ήταν μόλις πέντε λεπτά με τα πόδια, αν διέσχιζες την Πικαντίλι Σέρκους χωρίς να βιάζεσαι. Κι όμως κάθε φορά που σήμαινε συναγερμός την έπιανε αυτή η τρελή βιασύνη της τελευταίας στιγμής: να φτάσουν με ασφάλεια κάτω από τη γη.

«Την επόμενη φορά ίσως θα έπρεπε να πάω νωρίς για να μας πιάσω μια καλή θέση», είπε η Έντι ένα ανοιξιάτικο βράδυ καθώς η τσιριχτή φωνή της σειρήνας προειδοποιούσε να βιαστούν να βρουν ακόμα μια φορά καταφύγιο. Είχε ακούσει άλλους να το κάνουν αυτό – γριές γυναίκες ή μητέρες με βυζανιάρικα μωρά να μένουν στον σταθμό όλη μέρα, πιάνοντας τα καλύτερα σημεία για ύπνο, ακριβώς κάτω από την αποβάθρα, ακόμα πιο βαθιά στη γη, μακριά από τις βόμβες και με έναν καλό τοίχο για να γείρεις να κοιμηθείς.

«Σαχλαμάρες, αγάπη μου», απάντησε η Φίλις – ή Φλις όπως αποκαλούσε πάντοτε η Έντι τη μητέρα της προσπαθώντας να προφέρει τ' όνομά της όταν ήταν μικρή. Ποτέ δεν τη φώναζε «μαμά» ή «μητέρα» ή «μανούλα». Η Φλις

άλλωστε έμοιαζε περισσότερο με μεγάλη της αδερφή. «Πολύ γλυκό εκ μέρους σου που το σκέφτηκες, όμως θα πέθαινες από τη βαρεμάρα». Η Φλιν φίλησε την Έντι στην κορυφή του κεφαλιού της ενώ έσκυψε από πάνω της για να φτάσει ένα μεταξωτό μαντίλι που κρεμόταν πίσω από την πόρτα.

Μόνο η Φλιν θα μπορούσε να ανησυχεί περισσότερο μη βαρεθώ παρά για το αν θα με χτυπήσει βόμβα, σκέφτηκε η Έντι. Έπαιξε νευρικά με τα κουμπιά του παλτού της ενώ η Φλιν στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, τακτοποιώντας τα μακριά καστανοκόκκινα μαλλιά της κάτω από το μαντίλι και φρεσκάροντας το κόκκινο κραγιόν της.

«Ναι, αλλά όταν χτυπάνε οι σειρήνες σημαίνει ότι έχουν εντοπίσει ήδη τα γερμανικά αεροπλάνα πάνω από την πόλη. Μπορεί ν' αρχίσει να βρέχει βόμβες από στιγμή σε στιγμή», είπε η Έντι πηγαίνοντας βιαστικά στον νεροχύτη να γεμίσει ένα μεγάλο γυάλινο μπουκάλι με νερό από τη βρύση για να έχουν κάτι να πιουν.

Η Φλιν είχε υποσχεθεί νωρίτερα να φτιάξει τσάι για να είναι έτοιμο να το πάρουν μαζί τους αν σήμαινε συναγερμός, όμως τελικά μάλλον το ξέχασε. Η Έντι ξεφύσηξε σιγανά και άρπαξε μια στοίβα κουβέρτες που είχε αφήσει διπλωμένες δίπλα απ' την πόρτα, ισορροπώντας πάνω τους το μπουκάλι.

«Σχεδόν έτοιμη». Η Φλιν έστρωσε το κραγιόν της και

ψέκασε το μαντιλάκι της με λίγο Σανέλ, το εξωτικό γαλλικό άρωμα που φορούσε πάντα.

«Έλα, δεν σου χρειάζεται άρωμα τώρα», παραπονέθηκε η Έντι. «Πάμε!»

«*Πάντα* μου χρειάζεται άρωμα!» Τα γαλάζια μάτια της Φλιν άστραψαν παιχνιδιάρικα. «*Ειδικά* τώρα». Ένας παλιός φίλος της Φλιν που ήταν πιλότος τής είχε φέρει πρόσφατα από τη Γαλλία ένα μεγάλο μπουκάλι άρωμα, αν και με τα δελτία υποτίθεται ότι ήταν αδύνατον να αποκτήσει κανείς κάτι τέτοιο. Η Φλιν έπαιρνε συχνά δωράκια από τους φίλους της στην αεροπορία. Πριν από τον πόλεμο, είχε μάθει κι εκείνη να πετάει αεροπλάνα, και μάλιστα είχε διασχίσει τη Μάγχη με ένα μικροσκοπικό κατακίτρινο διπλάνο, το Τίγκερ Μοθ.

Έτσι είναι η Φλιν, συλλογίστηκε η Έντι. Πάντα πάει γυρεύοντας για περιπέτεια.

Όμως με τον πόλεμο να μαίνεται στον ουρανό της Βρετανίας, η Έντι μάλλον ένιωθε ανακούφιση που οι ιπτάμενες μέρες της μητέρας της ανήκαν στο παρελθόν. Τώρα η Φλιν βοηθούσε στα γραφεία του Υπουργείου Αεροπορίας. «Το πιο συναρπαστικό πράγμα αυτές τις μέρες είναι να πετάω σαΐτες!» γκρίνιαζε κάθε μέρα σχεδόν.

«Έτοιμη!» αναφώνησε τώρα, βάζοντας μια τελευταία σταγόνα Σανέλ πίσω απ' το αφτί, κι έπιασε το χέρι της Έντι. «Φύγαμε».

Βγήκαν βιαστικά από την πράσινη, στο χρώμα του παγονιού, εξώπορτα που έκλεισε με πάταγο πίσω τους.

Η Έντι κατέβηκε πολύ βιαστικά τα απότομα σκαλοπάτια από τη σοφίτα τους, σχεδόν κατρακυλώντας. Είχε απελπιστικά πολύ κόσμο καθώς διέσχισαν το Πικαντίλι και στριμώχτηκαν στον σταθμό του μετρό. Η Φλις όμως άνοιξε δρόμο, χαμογελώντας και χαιρετώντας τους πάντες ενώ χωνόταν μέσα στο πλήθος στον χώρο των εκδοτηρίων. Σαν από θαύμα, κατάφεραν να βρουν ένα σημείο αρκετά μεγάλο και για τις δυο τους, στο τέλος της αποβάθρας δίπλα απ' τον τοίχο.

«Βλέπεις που ανησυχούσες;» Η Φλις χαμογέλασε πλατιά και πέρασε το χέρι της γύρω απ' τους ώμους της Έντι αφού κούρνιασαν δίπλα δίπλα στο πάτωμα. «Σ' το 'πα ότι θα ήμαστε εντάξει».

«Το ξέρω». Η Έντι δεν μπορούσε παρά να χαμογελάσει κι εκείνη. Τα πράγματα είχαν την τάση να τακτοποιούνται από μόνα τους, όταν ήταν τριγύρω η Φλις. Η Έντι έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης· ήταν ιδιαίτερα χαρούμενη που είχαν καταφέρει να βρουν ένα τέτοιο, ιδανικό σημείο. Διαφορετικά, θα 'πρεπε να κοιμηθούν στις σκάλες, όπου ο ήχος από τις βόμβες που έπεφταν μπορεί και ν' ακουγόταν όλο το βράδυ. Η Έντι ανατρίχιασε στη σκέψη και μόνο. Μπορεί να ήταν πνιγηρά και ζεστά στην αποβάθρα, τουλάχιστον όμως ένιωθες ασφαλής –σαν ένα υπόγειο σπήλαιο, βαθιά κάτω

απ' την πόλη– και δεν άκουγες τίποτα απ' όσα συνέβαιναν από πάνω.

Ο άντρας δίπλα τους τους είχε γυρίσει την πλάτη και ήδη ροχάλιζε δυνατά. Η Έντι ευχήθηκε να μπορούσε κι εκείνη να κοιμηθεί έτσι, όμως ήξερε: αυτή θα ήταν άλλη μια ξάγρυπνη νύχτα. Δεν την ένοιαζε που ήταν στριμωγμένη ανάμεσα σε αγνώστους, τουλάχιστον όχι όσο ήταν μαζί της η Φλις. Θα μπορούσε να αντέξει ακόμα και το διαρκές μουρμουρητό, το κουβεντολόι ή τα ροχαλητά· ακόμα και τη ζέστη. Το χειρότερο πράγμα όμως με το να είναι στριμωγμένα τόσο πολλά κορμιά στις αποπνικτικές σήραγγες ήταν η μυρωδιά. Υπήρχαν μόνο λίγες πρόχειρες τουαλέτες και η βρόμα που αναδυόταν ήταν πολύ έντονη. Μερικοί έφερναν μαζί τους δοχεία νυκτός ή κουβάδες και τα χρησιμοποιούσαν, κουκουβίζοντας στην άκρη της αποβάθρας. Η Έντι στη σκέψη και μόνο ντρεπόταν τόσο, που θα προτιμούσε να ανέβει πάνω στον δρόμο και να τη χτυπήσει βόμβα. Το καλύτερο που μπορούσες να κάνεις ήταν να σταυρώσεις τα πόδια σου σφιχτά και να ευχηθείς να ακουστεί σύντομα η σειρήνα λήξης.

Στο μεταξύ, προσπάθησε να μην παίρνει πολύ βαθιές ανάσες και κούρνιασε πάνω στον ώμο της Φλις.

«Να πάρει!» Λες και είχε διαβάσει τις σκέψεις της, η Φλις τής έδωσε το μαντιλάκι που είχε ψεκάσει με Σανέλ. «Μύριζέ το».

Η Έντι χαμογέλασε καθώς η πλούσια, γλυκιά ευωδιά

του αρώματος πλημμύρισε τα ρουθούνια της. Νωρίτερα είχε νευριάσει πολύ με τη Φλιν που όταν ήχησε η σειρήνα δεν μπήκε στον κόπο να βιαστεί και είχε ξεχάσει να φτιάξει και τσάι –πρακτικά ζητήματα με τα οποία ασχολούνταν όλες οι υπόλοιπες μανάδες–, τώρα όμως δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα καλύτερο από το να 'χει να μυρίζει μια ιδέα εξωτικού γαλλικού αρώματος.

«Μόνο εσύ θα το σκεφτόσουν!» ψιθύρισε καθώς η Φλιν τής χάιδεψε τα μαλλιά. Κανένα από τα άλλα κορίτσια στο σχολείο δεν είχε μαμά σαν τη Φλιν. Αν και ήταν τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τις περισσότερες, ήταν πολύ πιο λαμπερή. Εκείνες μύριζαν τη γλυκερή μυρωδιά κάποιας φτηνής κολόνιας ή απλό αντισηπτικό σαπούνι και όχι ακριβό γαλλικό άρωμα.

«Η μητέρα μου δεν εγκρίνει τα γαλλικά αρώματα», είχε πει κάποτε η συμμαθήτριά της Έντι, η Όλιβ Πάτερσον. «Ούτε και τα κόκκινα κραγιόν».

«Α!» είχε απαντήσει μόνο η Έντι. Μέσα της όμως ένιωσε σαν να 'χε φάει μπουνιά. Ήξερε ότι αυτό που ήθελε στ' αλήθεια να πει η Όλιβ ήταν ότι η μητέρα της δεν ενέκρινε τη Φλιν.

Η Φλιν επιπλέον δεν ήταν παντρεμένη. Ούτε υπήρξε ποτέ. Ούτε καν τότε που γεννήθηκε η Έντι. Τη μεγάλωνε μόνη της. Πάντοτε ήταν μόνο οι δυο τους. Όσες φορές κι αν είχε ρωτήσει για τον πατέρα της, το μόνο που της είχε πει η Φλιν ήταν πως «δεν ήταν καλός». «Έφυγε τρέχοντας

όταν του είπα ότι περίμενα παιδί. Αν είναι τόσο χαζός ώστε να μη θέλει να είναι μέρος της ζωής μας, αγάπη μου, τότε δεν τον χρειαζόμαστε! Είμαστε μια χαρά και μόνες μας, η Έντι και η Φλινς».

Και ήταν μια χαρά... τον περισσότερο καιρό. Όσο βέβαια καλά και ευτυχισμένες κι αν ήταν, η Έντι θα ήθελε να ξέρει περισσότερα για τον εξαφανισμένο αυτόν πατέρα. Ευχόταν να είχε τουλάχιστον μια φωτογραφία του, για να βλέπει το πρόσωπό του και να τον φαντάζεται πού και πού. Ή έστω ένα όνομα. Ούτε αυτό δεν είχε. Κανείς –εκτός φυσικά από τη Φλινς– δεν ήξερε ποιος ήταν. Ίσως κι η θεία Ρομπέρτα.

Κάποτε, θα 'ταν πάνω από χρόνος ή και περισσότερο –πριν από τον πόλεμο–, τότε που νόμιζε ότι η Όλιβ Πάτερσον θα γινόταν η καλύτερή της φίλη στο σχολείο, η Έντι είχε προσπαθήσει να της εξηγήσει. «Δεν έχω πατέρα. Δηλαδή, όχι στ' αλήθεια», της είχε πει.

Όμως η Όλιβ είχε βάλει κάτι γέλια που παραλίγο να πέσει από την καρέκλα της. «Φυσικά κι έχεις πατέρα, Έντι», είπε κάνοντας έναν μορφασμό αποδοκιμασίας. «Όλοι έχουμε πατέρα, αλλιώς δεν θα είχαμε γεννηθεί».

«Το ξέρω αυτό». Η Έντι είχε μετανιώσει ήδη για την γκάφα της. «Μόνο που ο δικός μου είναι...» Έστυψε το μυαλό της προκειμένου να βρει πώς να το πει σωστά. «Ο δικός μου... απωλέσθη». Η Έντι χαμογέλασε ευχαριστημένη που είχε σκεφτεί έναν τόσο ενήλικο τρόπο να το εκφράσει.

«Απωλέσθη;» Η Όλιβ γέλασε ακόμα πιο δυνατά. «Το

λες σαν να 'ναι παλιά ομπρέλα παρατημένη στο τρένο. Γιατί δεν πας στο γραφείο απολεσθέντων στο Γουότερ-λου να δεις μήπως τον έχει επιστρέψει κάποιος εκεί;» Και έφυγε σκασμένη στα γέλια για το προαύλιο.

Για βδομάδες, η Όλιβ και οι περισσότερες από την παρέα της αποκαλούσαν την Έντι «Έντιθ Ομπρέλα».

Κι όμως, αν τα κορίτσια της τάξης της ήταν μια φορά κακιασμένα, οι μανάδες τους ήταν δέκα φορές χειρότερες. Πάντα τη σνόμπαραν, και μάλιστα στη χριστουγεννιάτικη γιορτή της περασμένης χρονιάς η Έντι είχε ακούσει δύο να τη σχολιάζουν χαμηλόφωνα:

«Να, εκείνο είναι το εξώγαμο», έλεγε η μία δείχνοντας προς το μέρος της με το δάχτυλο κρυμμένο πίσω από τη Σύνοψη. «Η μητέρα της είναι ανύπαντρη και μένουν μόνες τους, οι δυο τους».

«Δεν διαφέρει δηλαδή και πολύ από τα αδέσποτα γιατί στους δρόμους», απάντησε η άλλη περιφρονητικά.

Τα μάτια της Έντι έτσουζαν απ' τα δάκρυα, όμως δεν θα άφηνε τον εαυτό της να κλάψει. Δεν θα ήταν δίκαιο αυτό για τη Φλις. Πάντα έβαζε τα δυνατά της για να είναι καλή μητέρα κι ας ήταν ανοργάνωτη, κι ας μην έραβε ποτέ τα ταμπελάκια με το όνομα της Έντι στη στολή της, κι ας έκαιγε τα κέικ για τις σχολικές εκδηλώσεις. Υπήρχαν ένα σωρό άλλα πράγματα στα οποία ήταν καλή, όπως να πετάει αεροπλάνα, να αφηγείται ιστορίες και να κάνει την Έντι να γελάει.

Έτσι κι αλλιώς, τώρα πια δεν είχε σημασία. Το σχολείο μετά το Πάσχα θα έκλεινε. Δεν είχε νόημα να μείνει ανοιχτό, τόσο λίγα κορίτσια που είχαν μείνει. Η Όλιβ Πάτερσον με την οικογένειά της είχαν εγκαταλείψει το Λονδίνο με το που ξέσπασε ο πόλεμος και είχαν πάει να μείνουν στην εξοχική τους έπαυλη κάπου στο Γουίλτσαϊρ.

Καλά ξεκουμπίδια! σκέφτηκε η Έντι. Δεν υπήρχε περίπτωση να της λείψουν στο ελάχιστο ούτε η Όλιβ ούτε οι ψηλομύτες οι φίλες της.

Πολλά άλλα κορίτσια είχαν φύγει επίσης· τα πιο πλούσια στα εξοχικά τους ή εσωτερικά σε κολέγια, μακριά από τις βόμβες. Κάποια είχαν ακολουθήσει τις τοπικές αποστολές προσωρινής μετεγκατάστασης παιδιών και είχαν πάει σε φάρμες και χωριά. Η Φλις όμως είχε υποσχεθεί ότι δεν θα την έστελνε μακριά την Έντι. Θα έμεναν εδώ μαζί και κάπως θα τα έβγαζαν πέρα.

«Κλείσε τα μάτια σου», ψιθύρισε τώρα η Φλις, ανεμίζοντας το αρωματισμένο μαντιλάκι κάτω από τη μύτη της Έντι. «Μύρισέ το και φαντάσου ότι δεν βρισκόμαστε σε αυτόν τον απαίσιο σταθμό αλλά... στο Καφέ ντε Παρί».

«Αχ, μακάρι να ήμαστε εκεί!» Η Έντι έκλεισε τα μάτια και ανάσανε βαθιά. Της άρεσε πολύ να πηγαίνει στο Καφέ ντε Παρί. Η Φλις ήξερε μια νεαρή χορεύτρια εκεί, τη Λότι, και πήγαιναν συχνά να τη δουν. Το υπόγειο τζαζ κλαμπ ήταν απλά το πιο θαυμάσιο μέρος στον κόσμο: με κρυστάλλινες λάμπες σε σχήματα λουλουδιών

και διπλή στριφογυριστή σκάλα· κάθε φορά που την κατέβαινε, η Έντι ανησυχούσε ότι θα πέσει με το κεφάλι μπροστά, μπουρδουκλώνοντας τα πόδια της. Την περασμένη εβδομάδα, κατά τη διάρκεια μίας ακόμα αεροπορικής επιδρομής, είχαν βρει εκεί καταφύγιο ολόκληρο το βράδυ. Η Έντι είχε κουλουριαστεί στην γκαρνταρόμπα σ' ένα αυτοσχέδιο κρεβάτι από μαλακές γούνες, ενώ η Φλιν και η Λότι χόρευαν ως την αυγή. Το καφέ βρισκόταν τόσο βαθιά στη γη, που έλεγαν ότι δεν είχε ανάγκη στους βομβαρδισμούς.

«Κοιμήσου και κάνε πως βρίσκεσαι τώρα εκεί!» ψιθύρισε η Φλιν ανεμίζοντας ξανά το μαντιλάκι και άλλαξε ελαφρώς στάση, ενώ η Έντι γλάρωσε στον ώμο της, στο σκληρό δάπεδο του σταθμού. Η Φλιν άρχισε να σιγομουρμουρίζει τη μελωδία του *Ω Τζόνι, ω*, ένα από τα τραγούδια που αρεσκόταν να παίζει ο Τζόνσον «Σέικχιπς», ο διάσημος αρχηγός της μπάντας του καφέ.

Η Έντι έκλεισε τα μάτια της, ακούγοντας τη Φλιν να σιγοτραγουδάει απαλά στο αφτί της και αναπνέοντας την πλούσια, γλυκιά μυρωδιά του Σανέλ. Καθώς γλιστρούσε στο κατώφλι του ύπνου, φαντάστηκε πράγματι ότι βρισκόταν στο καφέ, ανάμεσα στους όμορφους χορευτές, σαν τη Σταχτοπούτα στον χορό του βασιλιά.

Όρες αργότερα, η Έντι ξύπνησε απότομα. Άπλωσε τα χέρια της περιμένοντας να αγγίξει τις μαλακές γούνες, το μόνο

όμως που έπιασε ήταν το κρύο, υγρό δάπεδο του υπόγειου σταθμού. Τότε θυμήθηκε πού βρισκόταν. Δεν ήταν στο Καφέ ντε Παρί, αλλά κάτω στο μετρό, στριμωγμένη στην αποβάθρα σαν σαρδέλα στο κονσερβοκούτι της.

«Πάμε!» ψιθύρισε η Φλις. «Σήμανε λήξη συναγερμού. Μπορούμε να γυρίσουμε σπίτι».

Όταν ανέβηκαν σκουντουφλώνοντας τις σκάλες, ήταν ήδη πρωί. Έξω τις υποδέχτηκαν το λαμπερό ανοιξιάτικο φως και η βαβούρα του Πικαντίλι Σέρκους. Τα σημάδια του πολέμου βρίσκονταν παντού τριγύρω. Μέχρι και το διάσημο άγαλμα του Έρωτα ήταν καλυμμένο με σακιά με άμμο που προστάτευαν τον φτερωτό θεό από τις βόμβες.

Η Έντι ανοιγόκλεισε και έτριψε τα μάτια της. Τη μισούσε αυτή τη στιγμή, όταν ανέβαινε και πάλι πάνω στην επιφάνεια. Κι αν κατά τη διάρκεια της νύχτας είχε χτυπηθεί το διαμέρισμά τους και στη θέση του αντί για το όμορφο γαλάζιο της δωμάτιο είχαν μείνει μόνο ουρανός και γκρεμισμένα μπάζα; Πίεσε τον εαυτό της να κοιτάξει προς τη μεριά της Γκλάσχαουζ Στριτ και άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Μπορούσε να διακρίνει την κορυφή του πυργίσκου της σοφίτας τους να υψώνεται σαν φάρος περήφανα στον ουρανό.

«Όλα εντάξει!» μουρμούρισε. Όταν όμως έστρεψε το βλέμμα της προς την αντίθετη πλευρά, είδε ασθενοφόρα και πυροσβεστικές να κατευθύνονται από την Κόβεντρι Στριτ προς τη Χάιμαρκετ στα δεξιά τους.

«Κάτι χτυπήθηκε εδώ κοντά», είπε μια γυναίκα που στριμωχνόταν να περάσει δίπλα τους κρατώντας αγκαλιά ένα καλάθι με μια γάτα. «Ευτυχώς που η Τζιντζερ μου ήταν ασφαλής».

Καθώς πλησίασαν πιο κοντά, η Έντι διέκρινε ένα μισοτραβηγμένο οδόφραγμα στη μέση του δρόμου. Άνθρωποι με κοστούμια και φόρμες εργασίας πήγαιναν βιαστικοί στις δουλειές τους. Μέσα στο συνηθισμένο πηγαινέλα του πρωινού, αστυφύλακες φώναζαν και χειρονομούσαν.

«Χτύπημα ακριβείας το χθεσινοβραδινό! Γυαλιά καρφιά έγινε», έλεγε ξεφυσώντας ένας φύλακας του σώματος αεράμυνας σε δύο πυροσβέστες με κατάμαυρα πρόσωπα, που ήταν καθισμένοι στην άκρη του πεζοδρομίου και ζέσταιναν τις χούφτες τους κρατώντας από μία μεγάλη μεταλλική κούπα τσάι.

«Οχ, όχι!» είπε σιγανά η Έντι και δάγκωσε το χέιλος της. Χωρίς να έχει δει το διαλυμένο κτίριο, με κάποιον τρόπο ήξερε ότι μιλούσαν για το Καφέ ντε Παρί.

«Δεν γίνεται!» είπε η Φλιν με κομμένη την ανάσα προσπαθώντας να στηριχτεί στον ώμο της Έντι.

Μόνο ο εξώστης είχε απομείνει και υψωνόταν στον ουρανό σαν αψίδα. Τρία ποτήρια ούισκι στέκονταν πάνω σε ένα τραπεζάκι που έμοιαζε να αιωρείται λες και περίμενε τους πότες να επιστρέψουν. Στον κρατήρα από κάτω το μεγάλο πιάνο στεκόταν ανέπαφο μέσα στα συντρίμια,

καλυμμένο με θρύψαλα πολύχρωμων γυαλιών από τα θρυμματισμένα λουλουδένια φωτιστικά.

«Κατά τα άλλα δεν είχε ανάγκη στους βομβαρδισμούς...» σχολίασε ανασηκώνοντας τους ώμους ο φύλακας καθώς στέκονταν και κοιτούσαν. Μια απαίσια, βαριά μυρωδιά καπνού και γκαζιού αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα.

«Βγήκαν όλοι έξω;» ρώτησε η Έντι. «Γλίτωσαν όλοι;»

Ο φύλακας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, θλιμμένα. «Φοβάμαι πως όχι όλοι, δεσποινίς. Τους πέτυχε διάνα. Κατευθείαν πάνω στη στέγη».

Η Έντι αναρίγησε. Ύστερα είδε τη Λότι, τη χορεύτρια που ήξεραν. Στεκόταν στην απέναντι πλευρά του δρόμου τρέμοντας μέσα στο μικροσκοπικό της κοστούμι του χορού, που έμοιαζε περισσότερο με τουτού μπαλέτου παρά με κανονικό φόρεμα. Το θεόρατο φτερό στρουθοκάμηλου στα μαλλιά της είχε γίνει γκρίζο από τη σκόνη. Η Φλις άρπαξε μια κουβέρτα από έναν τραυματιοφορέα και πέρασε σαν αστραπή τον δρόμο για να τη ρίξει στους ώμους της Λότι.

«Ησύχασε, πουλάκι μου», ψιθύρισε. «Όλα είναι εντάξει τώρα. Πάει, πέρασε».

Η Έντι τις ακολούθησε. Άπλωσε το χέρι της και χαιδεψε τη Λότι στην πλάτη, όπως της έκανε η Φλις όταν ήταν στενοχωρημένη. Στο χλωμό, λεπτό πρόσωπο της χορεύτριας έτρεχαν δάκρυα σχηματίζοντας μικρά ρυάκια ανάμεσα στη σκόνη και την κάπνα.

«Εγώ και τα άλλα κορίτσια γλιτώσαμε παρατρίχα», είπε ανάμεσα στα αναφιλητά της. «Περιμέναμε στην κουίντα για να βγούμε. Ένα λεπτό αργότερα και θα είχαμε βγει στη σκηνή... Όμως ο Σέικχιπς βρισκόταν εκεί. Ακριβώς από κάτω. Μόλις είχε αρχίσει να λέει το Ω Τζόνι, ω!» Η Λότι πάσχιζε να πάρει ανάσα. «Και ο κακόμοιρος ο κύριος Πούλσον, ο διευθυντής».

Η Έντι ένιωσε να ανακατεύεται. Ήθελε να το βάλει στα πόδια, όμως δεν μπορούσε να κουνηθεί· τα πόδια της είχαν καρφωθεί στη γη. Η Λότι τίναξε το κεφάλι της και σκούπισε με την ανάστροφη της παλάμης τα δάκρυστά της.

«Ο Θεός ν' αναπαύσει την ψυχή τους», ψιθύρισε και απομακρύνθηκε παραπατώντας.

«Την καημένη την κοπέλα», είπε ο φύλακας. «Όποιος βγήκε ζωντανός ήταν πολύ τυχερός».

«Χτυπήθηκε και το παλάτι του Μπάκιγχαμ», είπε ένας πυροσβέστης που έψαχνε στα συντρίμια. «Η βασιλική οικογένεια όμως είναι ασφαλής».

«Ο Θεός να έχει καλά τον βασιλιά!» βροντοφώναξε ένας στρατιώτης με επίδεσμο στο μάτι. Η Έντι δεν ήταν σίγουρη αν είχε βγει από το καφέ ή απλά περνούσε από τον δρόμο, όμως κατέβαζε μεγάλες γουλιές από ένα μεγάλο σκονισμένο μπουκάλι σαμπάνιας που μάλλον είχε βρει μες στα συντρίμια. Πρόσφερε και στη Φλιν να πει, εκείνη όμως αρνήθηκε.

«Πάμε σπίτι, γλυκιά μου», είπε και άρπαξε την Έντι

από το χέρι. «Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι εδώ. Τι κτηνωδία».

Καθώς η Φλιν την τραβούσε μακριά, η Έντι εντόπισε ένα ψηλοτάκουνο, ασημένιο γοβάκι πεσμένο στο ρείθρο. Ένα μόνο του, λες και το έχασε η Σταχτοπούτα στον χορό... Μόνο που ήταν καλυμμένο με σκόνη και κάπνα.

Ένα ρίγος τη διαπέρασε.

«Αυτό ήταν! Θα σε πάρω από αυτή την πόλη», είπε η Φλιν σέρνοντας σχεδόν την Έντι δίπλα από το φασκωμένο άγαλμα του Έρωτα.

«Εννοείς ότι θα φύγουμε;» ρώτησε η Έντι. «Πότε;»

Η Φλιν όμως δεν φαινόταν να ακούει. «Έπρεπε να το 'χα κάνει εδώ και μήνες», είπε, μιλώντας περισσότερο στον εαυτό της παρά στην Έντι. «Τι σόι μάνα είμαι εγώ;»

«Πού θα πάμε;» ρώτησε η Έντι τραβώντας την από το μανίκι. «Το Λονδίνο είναι το σπίτι μας».

«Όχι πια», απάντησε η Φλιν. Αγκάλιασε την Έντι από τους ώμους, η φωνή της όμως έτρεμε ακόμη καθώς συνέχισε: «Έτσι που είδα το καφέ, ήρθα στα συγκαλά μου. Κι αν βρισκόμαστε εκεί χτες βράδυ; Θα μπορούσες να έχεις σκοτωθεί... Και τώρα που θα κλείσει και το σχολείο...» Σταμάτησε μες στη μέση του δρόμου. «Το πήρα απόφαση», είπε. «Πρέπει να πας στη θεία Ρομπέρτα στην εξοχή».

«Στη θεία Ρομπέρτα; Στο Γιόρκσαϊρ;» είπε η Έντι με κομμένη την ανάσα. «Κι εσύ;» ρώτησε, με τον πανικό να ανεβαίνει στον λαιμό της να την πνίξει. «Θα έρθεις κι εσύ

όμως, έτσι;» Δεν είχε πάει ποτέ πουθενά χωρίς τη Φλις ως εκείνη τη στιγμή.

«Όχι». Η Φλις κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Πολύ φοβάμαι πως όχι, πουλάκι μου».

«Μα δεν την ξέρω καν τη θεία Ρομπέρτα», διαμαρτυρήθηκε η Έντι. «Εσύ μου είπες ότι σταματήσατε να μιλάτε όταν ήμουν ακόμη μωρό».

«Μη σε νοιάζει αυτό!» αντέκρουσε τις διαμαρτυρίες της η Φλις και ξεκίνησε να προχωράει και πάλι βιαστικά. «Είναι θεία σου κι έχουμε πόλεμο. Οι σαχλαμάρες δεν έχουν πια σημασία».

Η Έντι έτρεξε για να την προλάβει. «Τότε γιατί τσακωθήκατε, εσύ και η θεία Ρομπέρτα;» της ξεφούρνισε.

«Ειλικρινά, δεν ήταν τίποτα σοβαρό. Υποθέτω ότι δεν ενέκρινε τον τρόπο ζωής μου», απάντησε αόριστα η Φλις και ανέμισε τα χέρια της στον αέρα σαν να απόδιωχνε οποιαδήποτε άλλη ερώτηση.

Η Έντι ένιωσε μια ύπουλη ενοχή να σκαρφαλώνει προς το στήθος της. Ήταν βέβαιη ότι ήξερε ακριβώς γιατί η θεία Ρομπέρτα κατέκρινε τη Φλις· για τον ίδιο λόγο όπως και όλοι οι μεγάλοι: εξαιτίας της. Το νόθο, ανεπιθύμητο μωρό, που γεννήθηκε χωρίς η Φλις να είναι παντρεμένη.

«Μη δείχνεις τόσο προβληματισμένη. Θα είναι εκεί και ο θεός Πίτερ», είπε η Φλις. «Αφού τον αγαπάς τον Πιτ. Κάποτε πηγαίναμε βόλτα στη θάλασσα μαζί. Το θυμάσαι;»